

сандъка, дѣто заключвалъ жълтицитѣ си. Звѣздицата пожелала да каже нѣщо на този скжперникъ, но кога се доближила до него, намѣрила го *мъртавъ*. Той умрѣлъ, заринатъ въ злато. Умрѣлъ отъ слабостъ, отъ гладъ, понеже не билъ ялъ нѣколко дена...

Неговитѣ мжтни, стѣклени очи равнодушно били вперени нѣкждѣ, неговитѣ костеливи ржцѣ били заровени дълбоко въ златнитѣ купища... Навѣрно той е мислилъ да отнесе подиръ смъртъта си и паритѣ си, но не успѣлъ...

И на звѣздицата станало тѣй тежко и мжчно, щото тя намислила да си отива и веднага се измъкнала на улицата.

Като си хвъркала надъ града, въ една крайна махла тя видѣла една осамотена кжщица, въ която горѣлъ буенъ огънь. Звѣздицата чула тропотъ, чукане, звѣнтене и грѣмка пѣсень:

„Азъ пѣкъ срѣщу нова-година,
Както правихъ и лѣни,
Своего щастие кова,
— Панъ-панъ-чукъ, панъ-панъ-чукъ,
На дявола на пукъ!
Панъ-панъ-чукъ, тропъ-охъ-офъ!
Во-вѣки — вѣковъ!...“

— Може ли да бжде? — си помислила звѣздицата. И този си часъ тя надникнала въ кжщицата, която била не друго, а просто една малка *ковачница*.

Тукъ пламтѣли разгорѣли вжглища. Искри се прѣскали на цѣли снопове, раздухвани отъ тежъкъ мѣхъ. А ковачътъ съ запрѣтнати ржави и разгопени гърди удрялъ нажеженото желѣзо тѣй, че огнени струи го обливали отъ петитѣ до главата...